

Hoofdstuk 1

Toen hij tot de conclusie was gekomen dat hij niets van belang te horen zou krijgen van de twee oude mannen die de voltallige leiding van de *Weekly Islander* uitmaakten, keek de journalist van de *Boston Globe* op zijn horloge en zei dat hij nog net de veerboot van halftwee naar het vasteland kon halen. Hij bedankte hen voor hun tijd, liet wat geld op het tafellaken vallen, verzwaarde het met een zoutvaatje omdat het anders in de straffe zeewind zou wegwaaien, en liep vlug de stenen trap af van het terras van restaurant de Grey Gull, richting Bay Street en het dorp beneden. Afgezien van een paar vluchtige blikken op haar borsten had hij de jonge vrouw die tussen de twee oude mannen in zat nauwelijks opgemerkt.

De journalist van de *Boston Globe* was nog maar amper weg of Vince Teague stak zijn hand uit en haalde de bankbiljetten – twee vijftigjes – onder het zoutvaatje vandaan. Met een tevreden gezicht stopte hij ze in de zak van zijn oude maar nog bruikbare tweedjasje.

‘Wat doe je nou?’ vroeg Stephanie McCann. Ze wist dat Vince het leuk vond om haar ‘jonge botten’, zoals hij het noemde, te laten schrikken (ze vonden dat trouwens alle-

bei leuk), maar nu was ze echt geschokt en dat kon ze niet verborgen houden.

‘Waar lijkt het op?’ Vince keek tevredener dan ooit. Nu het geld weggestopt was, streek hij de flap van zijn jaszak glad en nam de laatste hap van zijn broodje kreeft. Toen nam hij zijn papieren servetje om zijn mond af te vegen en greep vliegensvlug het plastic kreeftenslabbetje van de vertrokken *Globe*-journalist vast, want een frisse, zilte vlaag zee-wind dreigde het van de tafel te gooien. Zijn hand was zo knokig van de artritis dat het bijna grotesk was, maar daar was hij niet minder vlug om.

‘Het lijkt erop dat je het geld pakt dat Hanratty heeft neergelegd om voor onze lunch te betalen,’ zei Stephanie.

‘*Ayuh*, je hebt goeie ogen, Steff,’ beaamde Vince, en hij knipoogde naar de andere man aan de tafel. Dat was Dave Bowie, die ongeveer zo oud als Vince leek, maar in werkelijkheid vijfentwintig jaar jonger was. Het kwam er allemaal op aan wat voor materiaal je uit de loterij kreeg, zei Vince altijd; je redde je ermee tot het uit elkaar viel, lapte het onderweg op als dat nodig was, en hij was ervan overtuigd dat zelfs mensen die honderd werden – zoals hij zelf hoopte te worden – op het eind het gevoel hadden dat het niet meer dan een zomermiddag was geweest.

‘Maar waaróm?’

‘Ben je bang dat ik de Gull met de rekening laat zitten, zodat Helen ervoor op moet draaien?’ vroeg hij haar.

‘Nee... Wie is Helen?’

‘Helen Hafner, die ons heeft bediend.’ Vince knikte naar de andere kant van het terras, waar een enigszins gezette vrouw van een jaar of veertig borden van een tafel pakte.

‘Want dat is het beleid van Jack Moody – de eigenaar van

dit fraaie etablissement, en van zijn vader voor hem, als het je interesseert...'

'Dat doet het,' zei ze.

David Bowie, al zakelijk directeur van de *Weekly Islander* in bijna alle jaren dat Helen Hafner leefde, boog zich naar voren en legde zijn dikke hand over haar jonge, mooie hand. 'Dat weet ik,' zei hij. 'Vince weet dat ook. Daarom gaat hij drie keer om de kerk heen om het je uit te leggen.'

'Omdat het schooltijd is,' zei ze glimlachend.

'Zeker,' zei Dave, 'en wat is het mooie als je zo oud bent als wij?'

'Jullie hoeven alleen maar les te geven aan mensen die willen leren.'

'Zeker.' Dave leunde achterover. 'Dat is mooi.' Hij droeg een colbert of het jasje van een pak, maar ook een oude groene trui. Het was augustus en Stephanie vond het ondanks de zeewind vrij warm op het terras van de Gull, maar ze wist dat beide mannen de minste kilte al voelden. In het geval van Dave verbaasde dat haar een beetje; hij was nog maar vijfenzestig en torste minstens vijftien overtollige kilo's mee. Maar hoewel Vince Teague niet ouder dan zeventig leek (en dan ook nog een krasse zeventiger, ondanks die knokige handen), was hij eerder die zomer negentig geworden en hij was zo mager als een lat. 'Een opgevuld eind touw,' noemde mevrouw Pinder, de parttime secretaresse van de *Islander*, hem altijd. Meestal met een minachtend snuifgeluid.

'Het is het beleid van de Grey Gull dat de serveersters aansprakelijk zijn voor de rekeningen totdat die betaald zijn,' zei Vince. 'Jack zegt dat tegen alle dames die bij hem willen werken. Dan kunnen ze later niet zeuren dat ze niet wisten hoe het zat.'

Stephanie keek naar het terras, dat zelfs om twintig over één nog halfvol was, en richtte haar blik toen op het interieur van het restaurant, dat uitkeek over Moose Cove. Daar waren bijna alle tafels bezet, en ze wist dat er van eind mei tot eind juli tot bijna drie uur een rij voor de deur zou staan. Om dan van elke serveerster te verwachten dat ze elke afzonderlijke klant in de gaten hield terwijl ze zich het vuur uit de sloffen liep, sjouwend met schalen vol dampende gekookte kreeften en mosselen...

‘Dat lijkt me niet...’ Haar stem stierf weg. Ze vroeg zich af of deze twee oude kerels, die waarschijnlijk hun krant al hadden gemaakt voordat er zelfs maar zoiets als het minimumloon bestond, zouden lachen als ze haar zin afmaakte.

‘Fair is misschien het woord dat je zoekt,’ merkte Dave op, en hij pakte een broodje. Het was het laatste in de mand. Fair klonk als *fee-juh*, en dat rijmde min of meer op *ayuh*, het Yankee-woord dat zoiets betekende als tegelijk ‘ja’ en ‘o ja?’. Stephanie kwam uit Cincinnati, waar ze aan de universiteit van Ohio studeerde, en toen ze net aan haar stage bij de *Weekly Islander* op Moose-Lookit Island was begonnen, was ze de wanhoop nabij geweest. Hoe kon ze iets leren als ze maar één op de zeven woorden verstond? En als ze hen steeds hun woorden liet herhalen, zouden ze haar binnen de kortste keren aanzien voor een onverbetterlijke idioot (dat op Moose-Look natuurlijk werd uitgesproken als *idjit*)?

Na de eerste vier dagen van haar vier maanden durende stage had ze bijna de handdoek in de ring gegooid, maar toen had Dave haar op een middag apart genomen: ‘Geef het niet op, Steffi, het komt wel goed.’ En hij had gelijk

gekregen. Van het ene op het andere moment, zo leek het wel, kon ze het dialect verstaan. Het was of ze een luchtbel in haar oor had gehad die plotseling op wonderbaarlijke wijze uiteen was gespat. Al zou ze hier de rest van haar leven wonen, ze zou nooit zo praten als zij, maar hen verstaan? *Ayuh*, dat zou wel lukken.

‘Fair was het woord,’ beaamde ze.

‘Het heeft nooit in Jack Moody’s woordenboek gestaan,’ zei Vince, en op dezelfde toon: ‘Leg dat broodje neer, David Bowie, je wordt te dik. Vet varken dat je bent.’

‘Volgens mij zijn wij niet getrouwd,’ zei Dave, en hij nam weer een hap van zijn broodje. ‘Kun je haar niet vertellen wat je op je lever hebt zonder mij op mijn donder te geven?’

‘Wat is hij toch brutaal,’ zei Vince. ‘En praten met zijn mond vol heeft hij vast ook niet van zijn moeder geleerd.’ Hij legde zijn arm over de rugleuning van zijn stoel en de frisse zeewind blies zijn dunne witte haar van zijn voorhoofd weg. ‘Steffi, Helen heeft drie kinderen van zes tot twaalf jaar. Haar man is bij haar weggelopen. Ze wil niet van het eiland af en als serveerster in de Grey Gull kan ze zich net redden omdat de zomers hier een beetje vetter zijn dan de winters mager. Kun je dat volgen?’

‘Ja, volkomen,’ zei Stephanie, en net op dat moment kwam de dame in kwestie naar hen toe. Stephanie zag dat dikke steunkousen droeg die haar spataderen niet helemaal verborgen, en dat ze wallen onder haar ogen had.

‘Vince, Dave,’ zei ze, en ze beperkte zich tot een knikje voor de aantrekkelijke derde aanwezige, van wie ze de naam niet wist. ‘Ik zie dat jullie vriend ervandoor is. Met de veerboot mee?’

‘*Yep,*’ zei Dave. ‘Hij bedacht dat hij naar Boston terug moest.’

‘*Ayuh?* Zijn jullie klaar?’

‘O, we blijven nog even zitten,’ zei Vince, ‘maar je mag ons de rekening brengen, Helen. Gaat het goed met de kinderen?’

Helen Hafner trok een grimas. ‘Jude is vorige week uit zijn boomhut gevallen. Hij brak zijn arm. Schreeuwen dat hij deed! Ik schrok me dood!’

De twee mannen keken elkaar aan en... lachten. Ze werden vlug weer ernstig en keken beschaamd, en Vince bevestigde zijn medeleven, maar daar nam Helen geen genoegen mee.

‘Mannen kunnen lachen,’ zei ze met een vermoeid, nors lachje tegen Stephanie. ‘Als jongen zijn ze allemaal uit boomhutten gevallen en hebben ze hun arm gebroken, en ze weten allemaal nog wat een kleine bandieten ze waren. Wat ze niet meer weten, is dat mama midden in de nacht moest opstaan om ze hun aspirientjes te geven. Ik kom zo met de rekening.’ Ze schuifelde weg op een paar sportschoenen met versleten hakken.

‘Ze is een goed mens,’ zei Dave, die het fatsoen had om een beetje beschaamd te kijken.

‘Ja, dat is ze,’ zei Vince, ‘en het was ons verdiende loon dat ze ons de wind van voren gaf. Intussen doen we het volgende met deze lunch, Steffi. Ik weet niet wat drie broodjes kreeft, één kreeftdiner met mosselen en viermaal ijsthee in Boston kosten, maar die journalist was zeker vergeten dat wij hier bij de “bevoorradsingsbron” zitten, om in economische termen te spreken, en dus heeft hij honderd dollar op tafel gelegd. Als Helen ons een rekening brengt waar

meer dan vijftig op staat, kus ik een varken. Kun je me nog volgen?’

‘Ja,’ zei Stephanie.

‘Nou, het zit zo. Als die kerel van de *Globe* op de veerboot zit, krabbelt hij *Lunch, Grey Gull, Moose-Lookit Island* en *Serie Onopgeloste Raadsels* in zijn onkostenboekje, en als hij eerlijk is, schrijft hij honderd dollar op, en als hij ook maar een klein diefachtig trekje heeft, schrijft hij honderdtwintig op en gebruikt hij het extra geld om met zijn meisje naar de film te gaan. Begrijp je dat?’

‘Ja,’ zei Stephanie. Ze dronk haar glas ijsthee leeg en keek hem verwijtend aan. ‘Ik vind je erg cynisch.’

‘Nee, als ik erg cynisch was, zou ik honderddertig hebben gezegd.’ Dat leverde hem een snuiflachje van Dave op. ‘Hoe dan ook, hij legde honderd neer, en dat is minstens vijftig dollar te veel, ook als je een fooi van twintig procent meetelt. En dus heb ik zijn geld gepakt. Als Helen met de nota komt, teken ik hem, want de *Islander* heeft hier een rekening.’

‘En je geeft meer dan twintig procent fooi, mag ik hopen,’ zei Stephanie. ‘Gezien haar situatie thuis.’

‘Daar vergis je je in,’ zei Vince.

‘O ja? Waaróm?’

Hij keek haar geduldig aan. ‘Waarom denk je? Omdat ik kreenterig ben? Een gierige Yankee?’

‘Nee. Dat geloof ik net zomin als dat zwarten lui zijn of Fransen de hele dag aan seks denken.’

‘Zet dan je hersens aan het werk. God heeft je een goed stel gegeven.’

Stephanie probeerde het en de twee mannen keken geïnteresseerd hoe ze dat deed.

‘Ze zou denken dat het liefdadigheid was,’ zei Stephanie ten slotte.

Vince en Dave wisselden een geamuseerde blik.

‘Wat is er?’ vroeg Stephanie.

‘Ga je nu niet een beetje dezelfde kant op als met die luie zwarten en sexy Fransen, meisje?’ vroeg Dave, die zijn accent zo erg aandikte dat het bijna lachwekkend was. ‘Alleen is het nu de trotse Yankee-vrouw die geen liefdadigheid wil aannemen.’

Stephanie kreeg het gevoel dat ze steeds dieper in het sociologische struikgewas verdwaalde. ‘Je bedoelt dat ze het zou aannemen. Misschien niet voor zichzelf, maar voor haar kinderen.’

‘De man die voor onze lunch heeft betaald, komt van de wal,’ zei Vince. ‘Wat Helen Hafner betreft, hebben mensen van de wal zo veel geld dat het uit hun... uit hun portefeuille valt.’

Stephanie vond het grappig dat hij zich vanwege haar zo delicaat uitdrukte. Ze keek om zich heen, eerst naar het terras waarop ze zaten en toen door de ruit naar het interieur van het restaurant. En ze zag iets interessants. Veel gasten – misschien wel de meesten – die hier buiten in de zeebries zaten, kwamen van het eiland, net als de meeste serveersters die hen bedienden. Binnen zaten de vakantiemensen, de mensen ‘van de wal’, en de serveersters die hén bedienden, waren jonger. En ook leuker om te zien, en ook van de wal. Vakantiekrachten. En plotseling begreep ze het. Ze had er verkeerd aan gedaan om haar sociologenpet op te zetten. Het was veel eenvoudiger.

‘De serveersters van de Grey Gull delen de fooien, nietwaar?’ zei ze. ‘Dat is het.’

Vince wees met zijn vinger naar haar alsof hij een pistool richtte en zei: 'Bingo.'

'Dus wat doe je?'

'Wat ik doe?' zei hij. 'Als ik de rekening teken, doe ik er vijftien procent fooi bij, en ik stop veertig dollar van die *Globe*-kerel in Helens zak. Zij krijgt al dat geld, de krant heeft er geen schade van, en wat Uncle Sam niet weet deert hem niet.'

'Zo doet Amerika zaken,' zei Dave plechtig.

'En weet je wat ik zo mooi vind?' zei Vince Teague, opkijkend naar de zon. Toen hij zijn ogen dichtkneep om ze tegen het felle licht te beschermen, leek het wel of er opeens duizend rimpels op zijn huid ontsprongen. Daardoor leek hij nog niet zo oud als hij was, maar wel tachtig.

'Nee. Wat?' vroeg Stephanie geamuseerd.

'Ik vind het mooi dat geld maar rond- en rondgaat, als kleren in een droger. Ik mag daar graag naar kijken. En als de machine deze keer ophoudt met draaien, blijft het geld hier op Moosie achter, waar de mensen het echt nodig hebben. En alsof het allemaal nog niet mooi genoeg is: die stadskerel heeft onze lunch betaald, maar toen hij wegliep, had het hem niets opgeleverd.'

'Zeg maar wegrénde,' zei Dave. 'Die boot moest hij halen! Het deed me denken aan dat gedicht van Edna St. Vincent Millay. "We waren erg moe en amuseerden ons zeer, de hele nacht met het veer heen en weer." Zo is het niet precies, maar het komt in de buurt.'

'Hij amuseerde zich niet erg, maar hij is vast wel moe als hij op zijn volgende bestemming is,' zei Vince. 'Ik geloof dat hij het over Maddewaska had. Misschien vindt hij daar onopgeloste raadsels. Bijvoorbeeld waarom iemand in zo'n

plaats zou willen wonen. Dave, help me even.'

Stephanie geloofde dat de twee oude mannen op een primitieve maar effectieve manier telepathisch met elkaar in contact stonden. Sinds ze bijna drie maanden geleden naar Moose-Lookit Island was gekomen, had ze dat al verschillende keren meegemaakt, en nu ook weer. Hun serveerster kwam met de rekening terug. Dave zat met zijn rug naar haar toe, maar Vince zag haar aankomen en de jongere man wist precies wat de hoofdredacteur van de *Islander* wilde. Dave haalde zijn portefeuille uit zijn achterzak, pakte er twee bankbiljetten uit, vouwde ze tussen zijn vingers en schoof ze over de tafel. Meteen daarop was Helen er. Vince nam de rekening met zijn knokige hand van haar aan, en met zijn andere hand schoof hij de bankbiljetten in de zak van haar rok.

'Dank je, schat,' zei hij.

'Willen jullie echt geen toetje?' vroeg ze. 'Er is chocoladekersentaart van Mac. Die staat niet op de kaart, maar we hebben nog wat.'

'Deze keer niet. Steffi?'

Ze schudde haar hoofd. Met enige tegenzin deed David Bowie dat ook.

Helen keek Vince Teague met een zure blik aan. 'Jij kunt wel wat spek op je botten gebruiken, Vince.'

'De dikke en de dunne, dat zijn Dave en ik,' zei Vince opgewekt.

'*Ayub.*' Helen keek Stephanie aan, en een van haar vermoeide ogen ging even dicht voor een knipoog met verrassend veel humor. 'Je hebt een fraai stel uitgezocht, kind,' zei ze.

'Ze vallen wel mee,' zei Stephanie.

‘Ja, en hierna ga je waarschijnlijk meteen naar de *New York Times*,’ zei Helen. Ze pakte de borden op en voegde eraan toe: ‘Ik kom straks terug om de rest op te ruimen.’ En weg was ze.

‘Als ze die veertig dollar in haar zak vindt,’ zei Stephanie, ‘weet ze dan wie ze daarin gestopt heeft?’ Ze keek weer naar het terras, waar zo’n twintig mensen een kop koffie, ijsthee of een biertje dronken of de chocolade-kersentaart aten die niet op de kaart stond. Niet allemaal leken ze haar in staat om veertig dollar in de zak van een serveerster te schuiven, maar sommigen wel.

‘Ik denk van wel,’ zei Vince, ‘maar vertel me eens iets, Steffi.’

‘Als ik kan.’

‘Als ze het niet wist, zou het dan geen wettig betaalmiddel zijn?’

‘Ik weet niet wat je...’

‘Volgens mij weet je dat wel,’ zei hij. ‘Kom, we gaan naar de krant terug. Het nieuws wacht niet.’